

LADIK KATALIN VERSEI

TOLLASKÍGYÓ

Itt.

Árnyékot horgolok a fényből érkezőnek.

Ha eljutnék – száguldó üresség –
test nélkül megélni magamat!

Szűkül az égbolt, beszippan fekete toroka.

Visszahív-e engemet a Szikra,
árnyék létemben lehessen azzá,
ami fénylényként lehettem volna:

sziklarajzon madár – téridőikra.

HAL

Kimossák szeméből a holdat.
A fehér kéz fájdalmát sózza,
elszórja pikkelyes emlékeit.
Otthona lesz az olaj,

és együtt serceg a rozmaringgal.
Krumpli, petrezselyem a tüdőben.
Csak a tenger lélegzi még
a megvakult égboltot.

MADÁRHAMU

Ki repül ott?
Se téli éj, se holdja,
hogyan álmodjam meg magamat.

Átvágom a sötétség torkát:
látom magam távolodóban,
a mozdulatlan hús fekete hidegében.

A zaj után mélyebb a csend,
és hullámszik bennem a fény.

Végre egyedül
a kapujanincs átjáróban.